CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON

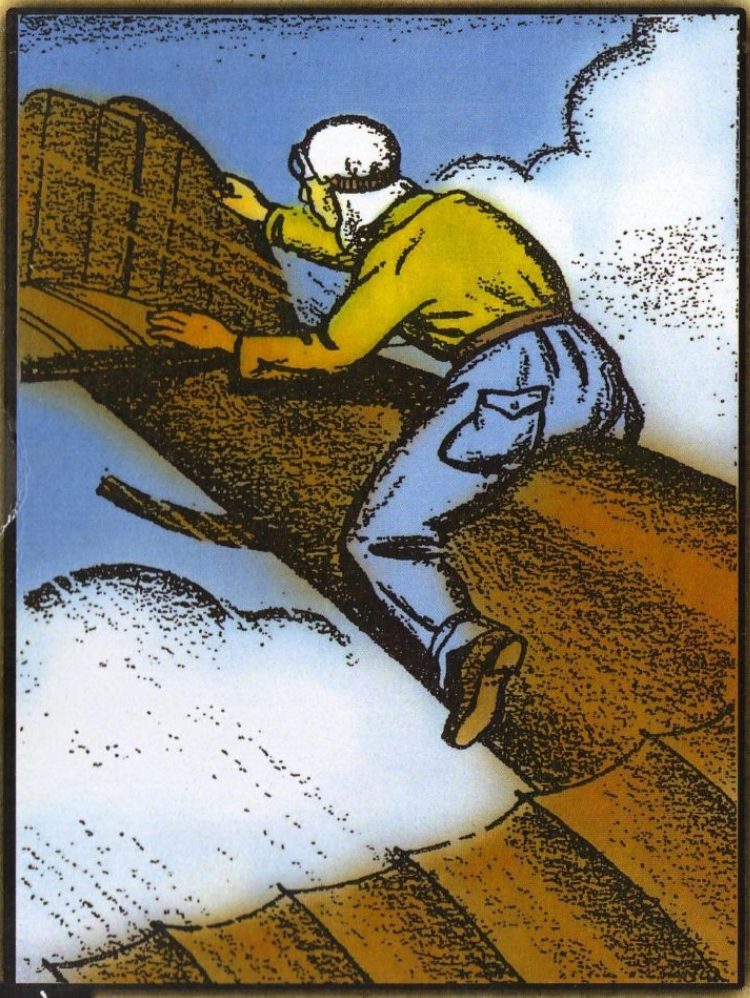

57

ZBOR PESTE ATLANTIC

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

ZBOR PESTE ATLANTIC

Nr. 57

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

ZBOR PESTE ATLANTIC

Capitolul 1
Eroii oraşului

— Ei prieteni, de-acum s-a terminat! A venit vremea să ne gândim mai serios cum putem părăsi acest ospitalier oraş.

— Aşa devreme Bill? întrebă Thea, care susţinută de prietena ei Iwana Barrowa, tare ar mai fi vrut să mai rămână în acest oraş însorit, punct extrem de pe coasta de sud a Portugalei.

Şi cum n-ar fi fost aşa dacă în timpul din urmă au petrecut toţi cinci clipe minunate în acest oraş. Şi astea au început chiar în zorii zilei următoare sosirii lor în Faro. Mai întâi, că atât bărbaţii cât şi fetele au fost întâmpinaţi cu zâmbete şi cele mai evidente gesturi de respect atât din partea angajaţilor hotelului cât şi di partea

directorului stabilimentului, un oarecare simpatic don Alonso de Braz Brito Gardenas, care îi înştiinţă încă de la micul dejun că atât masa cât şi cazarea vor fi suportate de acum înainte de managementul hotelului însuşi, pe atât timp cât le vor face cinstea să rămână la ei.

Şi asta nici măcar nu era totul. De câte ori ieşeau în oraş, lumea le făcea cu respect loc, dându-se în lături de parcă ar fi fost o adevărată suită princiară, pe când în urmă-le se auzeau şoapte sau alte comentarii şi şuşoteli, în surdină. Desigur, din cele mai favorabile.

Cele două prietene, Thea şi Iwana nu-şi mai puteau reveni din uimire şi la interpelarea fetelor care cerură să li se explice cauza unui asemenea comportament şi respectiv al populaţiei, Bill le răspunse:

— Nu am, de unde să ştiu Thea. Nu e exclus ca tocmai voi două, tu şi Iwana să fiţi sursa unei astfel de admiraţii spontane, care se răsfrânge parţial şi asupra noastră, a bărbaţilor, care avem cinstea de a trece să ne numărăm printre pajii voştri.

— Îşi baţi joc de mine Bill? De ce am fi noi două nişte simple şi umile necunoscute ţinta acestui incomensurabil respect?

— Păi ce pot spune?! în acest oraş portughez cu frumuseţi brune sunteţi evident singurele frumuseţi blonde, şi ce frumuseţi! Superbele reprezentate ale raselor nordice, ariene. Pe bună dreptate culoarea albastră a ochilor voştri, statura maiestuoasă, graţia firească şi nu în cele din urmă farmecul care se degajă din cel mai mic gest pe care-l face {i, le-or fi inoculat acestor oameni drăguţi dar simpli ideea că sunteţi de viţă regală. De aici veneraţia lor. Sunt sigur că oraşul lor n-a mai fost astfel răsfăţat de multă vreme!

— Bill nu poţi să fii serios nicio clipă? Calitatea asta de persiflant până acum nu ai avut-o. Cum crezi c-am putea eu şi Iwana înghiţi asemenea gogoşi? Doar nu avem chiar un creier de bibilică. Ştii ce, o să-l întreb pe mister

Stilwell, sau pe Sam. Ce ziceţi domnilor? Meritǎm sǎ ni se spunǎ adevǎrul?

— Pe deplin, numai cǎ eu subscriu întru totul afirmaţiilor lui Bill, replicǎ Ron Stilwell privind adânc şi fǎrǎ sfialǎ în ochii albaştri ai Thea-ei ceea ce o fǎcu pe aceasta sǎ roşeascǎ, şi sǎ abandoneze subiectul.

Pânǎ la urmǎ fetele, inteligente cum erau, n-au mai insistat ci s-au informat singure. De aceea la cinǎ atât Iwana cât şi Thea şi-au compus nişte mutriţe bosumflate, tratându-i pe bǎrbaţi cu o ostentativǎ rǎcealǎ.

— Ce-am comis între timp atât de blamabil ca sǎ meritǎm adierea asta de vânt arctic? se interesǎ politicos, Stilwell.

— Şi încǎ mai întrebi mister Stilwell? Cât crezi cǎ ne-aţi fi putut minţi? Doar aţi fǎcut front comun cu Bill în tǎinuirea unor evenimente. Aflaţi cu toţii cǎ am descoperit adevǎrul, replicǎ pe un ton acid, Thea.

— Dar care adevǎr? Am spus şi repet. Subscriu pe de-a-ntregul la tot ce-a spus Bill despre comesenele noastre.

— Eşti incorigibil mister Stilwell, îl susţii pe fratele meu şi dacǎ nu e cazul. Iartǎ-mǎ dar ai toate calitǎţile unui adevǎrat diplomat de meserie. Nu cumva dumneata eşti ţinta admiraţiei secrete a acestor simpli dar minunaţi oameni? Vei fi fiind unul dintre oamenii de vazǎ ai prim-ministrului Chamberlain, şi nouǎ ai uitat sǎ ne spui? Sau poate chiar ai casei regale?

În sfârşit discuţiile au continuat pe un ton mai mult sau mai puţin asemǎnǎtor, dar dupǎ ce la masǎ lor au fost aduse mai multe sticle de şampanie din partea casei şi a lui don Alonso în mod special, iar orchestra restaurantului, începând sǎ cânte, fetele au fost invitate la dans. Atmosfera s-a destins vizibil, iar spre sfârşit când erau pe punctul de-a pleca de la masǎ adia chiar o boare plǎcutǎ de primǎvarǎ. Sigur, s-a bǎut „*bruderscliaft*”, iar mister Stilwell a devenit pur şi simplu Ron pentru toatǎ lumea iar miss Gazon şi miss Barrowa, Thea şi Iwana

pentru toată lumea.

Era în dimineaţa zilei următoare când Bill punea atât de tranşant problema plecării. Se temea să mai zăbovească atât de mult într-o ţară vecină cu Spania, asta şi din cauză că în ciuda înţelegerii avute cu baronul Nagatsky, nu era nici pe departe atât de naiv să creadă că acesta ar vrea şi şi-ar putea ţine cuvântul. De-abia ajunşi sus, în camerele de hotel, Bill i se adresă prietenului său negru:

— Sam băiatule, rămâi tu sus cu fetele, pentru că eu şi cu Ron ne-am propus să mergem în port. De când cu ultima păţanie de la Madrid nu mă mai încumet să le las niciun minut singure pe Thea şi Iwana. Ce e bine nu e rău.

— Ascult şi mă supun, deşi să-ţi spun drept aş prefera să merg cu tine.

— Dacă ţii neapărat să mergi, rămân eu sus cu fetele iar tu mergi împreună cu Ron să căutaţi câteva locuri pe-un vas cu aburi, potrivit. Poate că e chiar mai bine aşa, că tu deţii puşculiţa. N-ar fi exclus să fie cazul de-a plăti un avans.

— Ei, nici chiar aşa, prefer să mă sacrific. În definitiv, societatea fetelor nu-mi displace deloc.

— Păi aşa mă gândeam şi eu.

Nu degeaba Bill, pişicher cum îi era felul, făcuse aluzie la teşchereaua care era în custodia lui Sam. Acesta suferea fizic când era nevoit să facă plăţi din dolarii câştigaţi cu atâtea sacrificii.

După aceste vorbe schimbate cu bunul lui prieten Sam, cei doi noi amici Bill şi Ron se îndreptară înspre port.

— La ce te-ai gândit, Bill? îl îndemnă să se destăinuie Stilwell.

— Mă gândesc să profit că sunt la coasta de sud a Portugaliei şi să găsesc un vas rapid de linie spre America.

— După câte am discutat vrei totuşi să ajungi în Canada, iar nu oriunde pe pământ american.

— Dac-ar fi posibil chiar la Toronto unde locuiesc

părinţii mei acum. Trebuie însă să fiu raţional şi să mă mulţumesc cu ce se poate. I-aş face mamei o imensă bucurie ca după atâţia ani de aşteptare să i-o aduc pe sora mea acasă. Numai că ştiu că poate drumul va fi mai lung şi mai întortocheat. De pe coasta americană nu-mi va fi prea greu să ajung şi la Toronto.

— Aşa e, de la New York la Toronto sunt regulat curse aeriene. Dacă te uiţi pe hartă cele două oraşe sunt chiar aproape.

— Nu mi-ar păsa dac-aş debarca chiar mai la sud în Miami, sau în caz extrem vreun port mai răsărit din America de Sud, de exemplu Rio.

— Aşa e şi din Rio de Janeiro sunt destule curse aeriene până în Statele Unite şi chiar în Canada. Întrucât până la port mai aveau de mers vreo 7 kilometri, pe care i- au parcurs repede cu limuzina lui Stilwell căruia acesta, chiar în cursul zilei de ieri îi montase un alt far în locul celui distrus, prietenilor noştri nu le trebuiră nicio jumătate de oră până să ajungă în port. Mai întâi de toate au făcut o vizită la Comenduirea portuară, pentru a se interesa de cursele existente.

— Spre ce destinaţie doriţi să vă îmbarcaţi senores? îi întrebă prompt un funcţionar gras, care avea alături întreg orarul curselor maritime.

— New York, Boston, sau orice alt port de pe coasta Americii de nord.

— Hmm! făcu funcţionarul după ce-şi studie preţ de câteva minute, hârtiile. Aţi pierdut o mare oportunitate senores. Acum trei zile am avut o cursă direct New York pe un steamer foarte modem. Acum însă va trebui să aşteptaţi încă vreo două săptămâni, cel puţin.

— Ei şi dacă n-o fi chiar New York-ul n-are a face, se strădui să zâmbească Bill conciliant. E suficient să ne ducă până la coasta americană.

— Avem cursă până la Montevideo, dar şi pentru asta va trebui să aşteptaţi vreo săptămână.

Dezamăgirea care se citi acum pe faţa lui Bill era evidentă. Sigur, în condiţii normale poate chiar i-ar fi surâs să-şi petreacă câteva zile de vacanţă cu prietenii săi şi sora în această însorită Portugalie dar aşa, cu sabia lui Damocles deasupra capului, pe care o reprezenta permanenta ameninţare niponă, cu siguranţa n-ar fi putut gusta distracţia.

Cam cu inima strânsă reveniră din port în oraş, unde Stilwell opri maşina în dreptul pieţii de alimente, pentru a târgui câte ceva înainte de-a se reîntoarce la hotel.

— Pari cam dezamăgit prietene, Bill, de cele aflate în port, se pronunţă englezul.

— Drept să-ţi spun, mă aşteptam la veşti mai bune. Culmea ghinionului este că am ratat doar de puţin o navă directă şi rapidă care să ne ducă în patrie.

— În mod normal n-ar trebui să te întristeze atâta lucru, Bill. Alţii ar da orice pentru o săptămână de vacanţă pe coasta Algarve, pe când tu o primeşti pe gratis. Iar acum mai faci şi nazuri!

— E-adevărat, cum bine spui, în mod normal. Dar nu uita că şi riscurile rămânerii aici, atât de aproape de Spania şi de japonezi sunt tot la pachet.

— Tot mai crezi că blestemaţii ăia încă te mai urmăresc? Nu crezi că baronul ăla, Nagatsky şi-a învăţat lecţia?

— Chiar de-ar fi aşa, omul nu-i de capul lui. Ţi-am povestit doar că pe când şeful se afla probabil la operaţie am fost atacaţi chiar în spital. Iar cu siguranţă baronul Nagatsky nu se află singur la vârful piramidei. Singur ţi-ai dat seama că este numai o verigă a unei organizaţii criminale, desprinsă din Yakuza, Sumiroshi-gumi.

— Ştiu, şi a murit un om.

— Unul de-al lor, dar putea fi tot atât de uşor ca-n locul acestuia să fiu eu sau Sam.

Încă mai erau în piaţa de fructe şi legume a oraşului, vrând să cumpere fructe şi flori pentru fete când dădură

nas în nas cu un personaj care li se păru. Cunoscut. Acesta tocmai îşi făcuse şi el intrarea în piaţă cu o plasă voluminoasă sub braţ pe care intenţiona probabil să o umple. S-au dumirit însă repede. Nu era decât simpaticul inspector Hilario Cardoso, a cărui cunoştinţă o făcuseră de curând în împrejurările dramatice care au urmat asasinatului misterios de la hotelul Majestic. Ce-i drept alte evenimente au făcut ca imaginea acestuia să pălească în memoria lor dar acum şugubăţul personaj ţinu neapărat să le-o împrospăteze.

— Ah, senores Gazon şi Stilwell, eroii declaraţi ai umilei noastre urbe! Mă bucur să vă văd senores. Faceţi deja cumpărături în vederea musafirilor?

Un fior rece îl cuprinse pe Bill la auzul ultimelor cuvinte ale inspectorului. Stilwell i-o luă însă înainte când îl întrebă:

— Despre ce fel de musafiri vorbeşti dumneata senor Cardoso? Nu aşteptăm nicio vizită.

— Aşa? Atunci cu siguranţă este o surpriză. Probabil că prietenii dumneavoastră, au aflat din ziare despre prezenţa dumneavoastră aici, cu ocazia evenimentelor de la hotel care au stârnit destulă vâlvă, şi nu doar în oraş. Fiind în apropiere au vrut să vă facă o surpriză.

— Şi cum arătau domnii aceia despre care vorbeşti, senor? reuşi să-şi ducă fraza până la capăt Bill, deşi deja simţea cum îl apucă ameţeala.

— Păi ce să spun! În orice caz nu par a fi europeni. Eu spuneau că vin din Statele Unite, dar cu siguranţă sunt de obârşie asiatică. Cel puţin după înfăţişare.

Acum totul devenise clar. Nu mai încăpea nici o îndoială că japonezii le dăduseră de urmă. Fiindcă aceştia nu ştiau dacă între timp se mai aflau în oraş, s-au interesat desigur la poliţie, adică tocmai la sursă. Bill lăsă să-i scape plasa cu fructe şi buchetul de flori pe care-l ţinea în mâna stângă, pur şi simplu pe jos şi fără a-i mai da niciun răspuns inspectorului uluit, o pomi înspre

maşina parcată afară, în mare goană. Stilwell îl seconda. De-abia fură în maşină şi Stilwell învârti cheia de contact în lăcaşul său, că Bill şi izbucni:

— Iată-ţi răspunsul, Ron. Tot mai crezi că vreau să plec prematur din Portugalia?

Capitolul 2
Atac la hotel

Fără a-şi mai spune nicio altă vorbă, prea tensionaţi pentru a le mai arde de conversaţie, Stilwell demară în trombă şi în câteva minute, sfidând oricare regulă de circulaţie ajunseră la hotel. Şi aici, se repeziră pe scări în sus, spre etajul doi, fără a mai da atenţie spuselor recepţionerului care era tocmai pe cale să le strige ceva, busculând clienţi şi paji ai hotelului care urcau sau coborau cu bagaje grele. Cu inima strânsă Bill privi înspre uşa apartamentului cu numărul 268, unde fuseseră cazate Thea şi prietena ei. Nici nu parcurseseră bine prima jumătate a culoarului, când uşa de la apartamentului fetelor se deschise şi doi oameni mici de statură îmbrăcaţi în halate albe dădură să iasă. Aceştia purtau o făptură aparent leşinată în persoana căreia Bill avu impresia că se află prietena surorii sale, Iwanowna Barrowa.

Infirmierii, că aşa păreau să arate, se uitară şi ei de-a lungul coridorului şi în clipa când dădură ochii cu cei doi prieteni, care veneau în goană se retraseră fulgeră tot în dosul uşii, mai întârziind o secundă cât să tragă după ei şi corpul leşinatei. Suficient ca Stilwell să-şi vâre şpiţul pantofului în canatul uşii împiedicând, închiderea acesteia. Bill care-şi pierduse răbdarea odată cu

stăpânirea de sine fu primul care dădu năvală în încăpere, dornic să vadă starea în care se afla sora sa. Pumnul bine ţintit pe care-l recepţiona în bărbie îl domoli însă instantaneu, expediindu-l la podea aproape de şifonier unde-şi şi pierdu cunoştinţa preţ de câteva secunde. Când îşi reveni însă în fire englezul se şi angajase în luptă cu cei doi indivizi, care păreau să se simtă oarecum stânjeniţi de halatele lor largi, neobişnuite pentru statura şi dimensiunea lor corporală.

Unuia dintre aceştia Ron izbuti să-i aplice o *tsuridashi* - ridicare de centură, prin smulgere, — expediindu-l la podea, tocmai în zona de unde Bill se străduia anevoie încă, ameţit fiind, să se ridice.

încă din postura ingrată şi inelegantă în care se afla, lui Bill îi reuşi să-şi reamintească nefericitul „coleg" de la podea c-o lovitură furioasă şi aproape incontrolabilă în plină figură care-l retrimise pe fostul oponent a lui Ron în lumea viselor. Tocmai la timp pentru că Stilwell se mai afla încă într-o încleştare sălbatecă cu cel de-al doilea „infirmier" prelucrându-l în stilul sumo, adică împingându-1 la nivelul pieptului după ce-i apucase braţul pe deasupra braţului adversarului şi a coapsei, prin exterior. Asta se chema în limbaj pur tehnic *watashi-komi*, după care urmă o lovitură de pumn circulară din registrul de karate, aşa-zisa *wa-tsuki*, ceea ce l-ar fi făcut pe orice arbitru dintr-un ring de arte marţiale să pronunţe clar verdictul de *waza-ari*, adică un câştig pur tehnic, echivalentul unui groggy din boxul european. Lui Bill nici nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să-şi ajute prietenul să-i lege strâns pe cei doi niponi, deghizaţi în infirmieri. Abia acum le mai rămăseseră timp să privească corpul fetei leşinate, în care o recunoscuseră pe Iwana Barrowa, iar în cea de-a doua cameră a apartamentului, o găsiră întinsă pe pat şi pe cea de-a doua victimă a intruşilor, pe Thea sora lui Bill. Îngrijorat Bill îşi aplecă urechea la nivelul pieptului fetei, dar se

linişti curând dându-şi seama imediat că fata respiră.

— Nu te îngrijora Bill, fetele sunt numai leşinate. Cu siguranţă le-a fost administrat un narcotic pentru a putea fi transportate jos fără nicio tevatură.

— La dracu, îi trecu fulgerător abia acum prin minte lui Bill, unde naiba a rămas Sam?

Imediat după ce pronunţase Bill cuvintele astea revelatoare se şi repeziră în apartamentul de vis a vis care de fapt era chiar apartamentul lor. De la uşă încă, auziră zgomote suspecte, un fel de lovituri de picioare urmate de un geamăt înfundat. Stilwell apăsă de îndată pe clanţă ne mai sinchisându-se să-şi scoată cheia de parc-ar fi ştiut că uşa era deschisă.

Şi chiar aşa şi era.

Într-un colţ legat fedeleş de gratiile de metal a caloriferului zăcea Sam cu ochii aproape scoşi din orbite şi cu un cucui cât toate zilele în zona capului. În gură i se înfundase drept căluş una dintre cele mai bune cămăşi de schimb ale lui Bill cu a cărei mâneci îl legaseră apoi pe după ceafă. Imediat ce Bill îşi recuperă cămaşa mototolită şi impregnată de saliva lui Sam acesta se pomi într-o avalanşă de înjurături la adresa acelora care-l aduseseră în poziţia aceasta, mai mult decât umilitoare.

— Opreşte-te Sam, nu-ţi mai irosi întreg bagajul de înjurături pe care-l posezi, mai lasă şi pe mai târziu. „Amicii” tăi te aşteaptă dincolo, după ce-au suferit acelaşi tratament, îl potoli Bill căruia îi venise inima la loc constatând totuşi că nimic ireparabil nu se întâmplase.

În cele din urmă, după mai bine o jumătate de oră îşi reveniseră şi fetele din leşin. Între timp Sam le relată în detaliu tot ceea ce i se întâmplase. După ce se întreţinuse cu fetele în apartamentul lor, acestea dorind să se schimbe, îl expediară pe Sam în camera lui. Nu mult dup-aceea cineva a bătut la uşă. Uitându-se suspicios prin vizor Sam apucă să vadă halatele albe a celor doi oameni.

— Ce se întâmplă? întrebase el bosumflat, întrucât nu ştia la ce să se aştepte.

— Inspecţia sanitară de rutină, senor, a venit politicos răspunsul.

Sam întredeschise uşa pentru a scruta fizionomiile celor doi, dar în acelaşi moment se pomeni cu o lovitură surprinzătoare de box în frunte care-l expedie în lumea celor inconştienţi pentru mai bine de 20 de minute. Se trezise cu câteva clipe mai înainte în postura aceea „neavantajoasă” după ce auzise zgomot pe culoar.

Adică în momentul când Bill şi Ron erau pe punctul de-a intra în apartament. Relatarea fetelor a fost şi mai laconică. Şi lor li se servise aceeaşi pastilă, cu inspecţia sanitară. După ce au deschis docile, necunoscând prea bine regulile interne ale acestui superb de altfel hotel din sudul Portugaliei, s-au pomenit ulterior bruscate li s-a astupat gura cu mâna şi au simţit o înţepătură în braţ. De altceva nu-şi mai puteau aminti nimic în afară de privirile batjocoritoare ale celor doi agresori îmbrăcaţi în impecabilele lor halate albe.

În ceea ce-l privea pe recepţioner acesta avea o istorie cumva asemănătoare. I se spusese că uneia dintre fete i se făcuse rău, probabil o indigestie sau ceva asemănător şi sunaseră din camera la spital.

Un doctor şi un infirmier sosiseră prompt gata de intervenţie. Omul de la recepţie văzându-i pe cei doi prieteni sosind vruse tocmai să le aducă la cunoştinţă vestea, dar aceştia urcaseră în goană scările fără să-i mai dea răgaz să le ofere explicaţiile.

Iată, asta era tot ceea ce se întâmplase şi Bill se cutremură când se gândi că dacă mai întârziau numai 10 minute niponii ar fi reuşit sub acest pretext şiret al îmbolnăvirii subite a fetelor să le scoată din hotel. Cu siguranţă aveau o maşină pregătită, poate chiar un şofer cu care ar fi încercat să iasă din ţară. Şansa făcuse să-l întâlnească pe inspectorul Cardoso în piaţă, şi astfel

reacţionând rapid fuseseră capabili să zădărnicească cu eforturi comune intenţiile niponilor.

Bill nu putea să nu recunoască cu toată francheţea care-l caracteriza, faptul că reuşita lor se datora mai întâi şi întâi ajutorului decisiv, pe care-l primise de la Stilwell, fiindcă aşa cum se derulaseră de la început lucrurile în ceea ce-l privea existaseră toate premizele să împărtăşească soarta lui Sam şi să fie legat de calorifer, dacă nu mai rău. Ce s-ar fi întâmplat mai apoi era uşor de dedus.

— Ron, băiatule, îţi mulţumesc din suflet pentru intervenţia ta. Ce-a păţit Sam urma să păţesc la rândul meu şi eu, dacă n-ai fi intervenit tu, punându-i pe indivizi cu botul pe labe. Dacă mă gândesc mai bine le-ai aplicat propriul lor „tratament”, ca să spun aşa. Artele marţiale!

Cum naiba de-ai reuşit să-i baţi pe japonezi cu propria lor armă? Doar ei au inventat, sumo, karatele, jiu- jitsu, aikido, şi mai ştiu eu câte altele, tehnici de luptă.

— Păi bine Bill, ce vrei să spui cu asta? Cine-a inventat jocul, nu se cheamă că deţine şi monopolul practicării acestuia. Uite de pildă soccerul (fotbalul). L-au inventat englezii dar până în prezent n-au devenit niciodată campioni mondiali (acţiunea romanului se petrece în 1938, iar englezii au devenit campioni mondiali doar în 1967). În schimb ultimul campionat mondial l-a câştigat Italia.

Din acest punct de vedere Stilwell avea desigur dreptate, şi Bill nu mai insistă, dar cu toţii recunoscând meritele englezului i-au adus deopotrivă, mulţumiri şi elogii. Acesta le puse însă repede capăt arătând spre cei doi niponi care nu se treziseră încă în urma tratamentului pe care li-l aplicase Sam de îndată ce dădu ochii cu dânşii. Câte-o lovitură bine dozată în tâmplă care-i retrimise rapid în lumea viselor.

— Dar bine Sam, nu te ştiam atât de ranchiunos, glumi Bill la rândul lui, asistând la maniera în care prietenul său

Sam îi „altoise” pe cei doi potrivnici ai lor de mai înainte.

— Ce e bine nu e rău, asta e deviza unchiului Sam, rânji acesta. Dacă m-aş fi priceput le-aş fi făcut la rândule şi câte-o injecţie din trusa din dotare, făcu el aluzie la geanta farmaceutică pe care o purtase cu sine unul dintre ei, desigur, de dragul aparenţelor.

— Fiindcă veni vorba ce dracu facem acum cu ăştia? se întrebă îngrijorat, Bill, privind înspre cei doi niponi.

— Deocamdată îi lăsăm să doarmă până nu ne convingem, dacă nu au mai rămas şi alţii pe afară, opină Stilwell.

— O.K. Cobor să văd dacă mai dau şi de alte mutre din astea galbene, se oferi voluntar, Sam.

— Greşit, Sam. Pe Bill sau pe tine, blestemaţii ăştia vă cunosc prea bine. Cu siguranţă că au venit cu o maşină. Când vă văd, au două alternative, fie spală putina, fie vă atacă. Treaba asta se cuvine s-o fac, numai eu.

Cu toţii au trebuit să recunoască justeţea argumentelor noului lor prieten astfel încât acesta a coborât de îndată jos. După circa un sfert de oră englezul a şi fost îndărăt, pentru a da raportul.

— Este aşa cum am bănuit. În apropierea hotelului este parcat un Lincoln Imperial, maşina este închisă şi niciun om nu se află prin preajmă. Omul care îngrijeşte parcul mi-a oferit informaţii suplimentare. Cei doi gentlemen asiatici care au venit i-au oferit bani să aibă grijă de maşină. Mai cred că cheile acesteia se află în buzunarul unuia dintre ei.

Se dovedi că Stilwell avea dreptate. Cheia de contact a motorului maşinii se afla în buzunarul de interior al unuia dintre agresori. Din actele personale ale acestuia reieşea că este reprezentantul unei firme comerciale din Japonia. Cu siguranţă acelaşi statut avea şi ortacul său, fiind acoperirea perfectă a membrilor bandei. Că doar nu era să se legitimeze peste tot ca salariaţi ai Yakuzei!

— Şi ce e de făcut, Bill? îl întrebă cu lacrimi în glas,

Thea pe fratele său. Din câte mi-ai spus ar fi rezultat că japonezii ne vor lăsa în sfârşit în pace.

— Era doar o dorinţă pioasă, în care nici eu nu credeam prea seros. Tocmai de aceea am vrut să plecăm cât mai degrabă. Doar norocul a făcut să putem împiedica o nouă răpire.

Şi Bill se apucă să le povestească celor două prietene, întâlnirea cu inspectorul Cardoso de la piaţă, căruia îi datorau faptul că fuseseră preveniţi din timp asupra evenimentelor care urmau să se petreacă la hotel. Nu le ascunse nici faptul că demersurile pe care le-au făcut pentru a găsi un vas de croazieră, fie şi unul de marfa care să-i poată duce pe coasta americană s-au soldat cu un eşec. Lui Thea şi Iwana le apărură lacrimi în ochi. De-abia acum conştientizau şi ele pericolul rămânerii pe mai departe în oraşul Faro, deşi iniţial ar fi dorit din tot sufletul să-şi mai amâne plecarea. Stilwell care ascultase totul în linişte care-şi păstra aparent sângele rece în cele mai dramatice situaţii păru impresionat de deznădejdea celor două prietene.

— Cred că mi-a venit o idee, în privinţa plecării. Vom discuta-o mai târziu. Acum să-i ducem pe-aceşti doi „infirmieri” prieteni în apartamentul nostru pentru a le da prilej fetelor să se odihnească.

— Cu siguranţă nu vrem să mai rămânem niciun minut în prezenţa acestora, se declară de acord şi Iwana.

Cei trei bărbaţi i-au transportat pe niponi încă inconştienţi în apartamentul lor legându-i suplimentar de gratiile caloriferului, după ce le-au verificat din nou legăturile. Îi legaseră în cele două colţuri opuse ale odăii pentru a nu le da ocazia să se ajute reciproc.

— Şi acum ce facem cu ăştia doi, că doar nu-i putem pune pur şi simplu în libertate? se interesă Sam.

— Părerea mea e să-i livrăm poliţiei din Faro, lui Cardoso special. Depunem plângeri şi har Domnului avem şi martori. Funcţionarul de la recepţie poate certifica

faptul c-au pătruns uzând de înşelătorie în apartamentele noastre, fu de părere Bill.

— Sigur că aşa vom face, dar nu înainte de a-i pedepsi cum se cuvine pe aceşti netrebnici, îl susţinu şi Stilwell.

— Păi aşa mă gândeam şi eu, exclamă bucuros Sam ai cărui muşchi de boxer prinseră deja să i se umfle sub cămaşa cu mânecă scurtă pe care o purta în această dimineaţă.

Ignorând ameninţarea cu bătaia a prietenului său Sam, Bill întrebă:

— Şi cum, să le tăiem limbile?

— Ba dimpotrivă, să le dezlegăm, veni răspunsul surprinzător al englezului. Uite care e planul meu, şi Stilwell le expuse în amănunt ideea care-i venise.

Aceasta consta din a-i supune pe niponi aceloraşi presiuni psihice la care fusese supus Nagatsky. Infectarea cu virusul turbării cutia cu fiolele teribilei boli mai aflându-se încă în posesia lui Sam, care o păstrase anume pentru astfel de ocazii. Voiau să stoarcă de la niponi mărturisiri complete, asupra intenţiilor şefilor lor în ceea ce-i priveşte. Mai voiau să ştie dacă Nagatsky încălcându-şi cuvântul ordonase urmărirea lor până în Portugalia, şi cum se face că-i găsiseră, atât de repede.

— Dar asta nu e totul, prieteni.

— Şi ce mai e? vru să ştie Bill.

— Ticăloşii ăştia nu s-ar fa mărginit să răpească fetele, dar ar fi vrut şi să ne expedieze dacă s-ar fi putut pe lumea cealaltă.

— De asta nu mă îndoiesc cât de puţin, se plânse Sam, al cărui cucui din frunte strălucea în toate culorile curcubeului.

— Prin urmare nu merită îndurare.

— Subscriu întru totul, certifică, Sam.

— Pe de altă parte chiar dacă suntem îndreptăţiţi, nu-i putem elimina fizic, pur şi simplu. Am deveni dintr-un anumit punct de vedere, aidoma lor.

— Ba nu! îl contrazise cu vehemenţă. Sam. Se cheamă dreptul la autoapărare!

— Aşa ar fi fost Sam, dacă niponii şi-ar fi pierdut viaţa în timpul luptei. Acum însă zac inofensivi legaţi în camera din spate.

— Ron are dreptate Sam. Vrei chiar tu să-i lichidezi pe aceşti nemernici? Ştiu că eşti furios, dar mai ştiu că n-ai comite un omor cu sânge rece.

Ceea ce-i răspunse Sam prietenului său nu fu decât un mormăit furios pe jumătate iar cealaltă jumătate cu siguranţă o înjurătură.

— Dacă-ţi face plăcere Sam, continuă netulburat Stilwell care-şi păstrase pe deplin calmul nefiind angajat emoţional în răfuielile noilor săi prieteni cu niponii, uite ce trebuie să faci. Pregăteşte-ţi fiolele pe care ştiu că le mai ai cu virusul rabiei şi intervino la momentul oportun. De restul ne îngrijim noi.

Abia acum Bill înţelese ideea lui Stilwell de a-i muta pe prizonieri în odaia lor. Poate că fetele mai slabe de îngeri ar fi avut de obiectat la această formă de tortură mentală. Fie şi asupra acelora care urmau să le facă rău.

— Ei, de-acum putem proceda la interogarea prizonierilor. Adu-i Sam! se decise Bill.

— Numai pe primul dintre ei, interveni Ron. Asta pentru a proceda conform uzanţelor oricărui protocol de contraspionaj. Neapucând să se înţeleagă între ei, le putem verifica sinceritatea.

— Da, fără îndoială, aşa e mai bine, consimţi Bill, care de mult nutrea bănuiala că englezul ăsta spălat cu toate apele, ocupa un rol mult mai important în ierarhia aparatului de putere al patriei sale decât aceea de pilot RAF pe care din motive numai de el ştiute binevoise să le-o servească.

Primul dintre niponii care-şi venise în fire, fii adus în camera lui Sam unde se adunaseră toţi bărbaţii.

— Uite ce e prietene, ai vrut să le răpeşti din nou pe

fete, deşi şeful tău baronul Nagatsky şi-a dat cuvântul. În ceea ce priveşte soarta noastră a bărbaţilor, dacă aţi fi reuşit e limpede. Ne-aţi fi lichidat fără milă, aşa e?

Niponul tăcea chitic, neîndrăznind să nege evidenţele. Bill continuă:

— Avem toate motivele să fim neîndurători, şi aşa vom fi. Sam, aici de faţă, pe care l-aţi molestat şi legat arde de nerăbdare să vă facă o injecţie, pe care l-am împiedicat să i-o facă baronului şi asta numai pentru că avea ceva de oferit la schimb. Voi însă nu aveţi nimic, deci fă-le injecţia Sam, doar nu se tem pentru atâta lucru, fiindcă tot lucrează în domeniul sanitar, făcu Bill aluzie la halatele şi pretextul sub care niponii se infiltraseră în hotel.

Dar Sam nu mai aşteptă să i se spună de două ori. Tacticos îşi umplu seringa cu lichidul verde-gălbui după ce-şi trase pe mână perechea de mănuşi chirurgicale pe care le găsise la pachet în cutia cu virusul. Galbenul se „îngălbeni” de-a adevăratelea, în timp ce bărbia începu să-i tremure nervos.

— Ce e în fiola aceea? bâigui el.

— A, nimic deosebit. Ceva din arsenalul medical al baronului vostru. Un drăguţ virus al turbării, îi răspunse cu nonşalanţă Sam. După ce-o să termin cu tine va trebui să ţi se pună botniţă, fiindcă vei începe să muşti.

— Împuşcaţi-mă mai bine, acum pe loc. Oricum voi ajunge la strămoşi.

— De ajuns vei ajunge cu siguranţă, numai că în condiţii cu totul ignobile, nedemne de un Samurai ca tine, amice, îl contră, Stilwell. Afară numai dacă…

— Numai dacă…

— Ai ceva de oferit la schimb.

— Nu am nimic valoros domnule.

— Ba ai, informaţii.

— Dacă-mi trădez şefii va trebui să mor. Voi fi nevoit să-mi fac harakiri.

— Ceea ce ar fi o moarte onorabilă. Trebuie să alegi. Ba poate că dacă eşti deştept nici nu va fi nevoie să mori. Poţi prezenta şefului versiunea voastră asupra întâmplărilor din oraşul Faro. Ne-aţi urmărit pe când fugeam din hotel, iar maşina avariată, a căzut de pe un pod, iar voi abia aţi scăpat cu viaţă, îi explică liniştit Stilwell.

— Dar maşina noastră e întreagă.

— Ştiu, dar altfel cum o să-i explicaţi şefului vostru că nu mai sunteţi în posesia ei?

— Dar încă mai suntem.

— Nu pentru multă vreme pentru că ne-o veţi vinde nouă.

Niponul rămase pur şi simplu cu gura căscată. Nu mai puţin uluiţi rămăseseră Bill şi Sam deşi planul lui Stilwell era destul de simplu. Voia să-i lipsească pe japonezi de mijlocul lor de transport pentru a le îngreuna eventuala urmărire ştiind foarte bine că şi în ipoteza în care vor fi livraţi poliţiei locale, niponii, la intervenţia şefilor lor vor obţine mai devreme sau mai târziu eliberarea dacă nu vor reuşi ei înşişi să evadeze. Interogarea niponului continuă, şi acum aflară că un anume Hiroda dăduse ordinul de urmărire, iar faptul că le dăduseră de urmă atât de repede se datora relatărilor din unele ziare portugheze care descriseseră pe larg întâmplările de la hotel echipe de urmărire mai fuseseră trimise şi în alte regiuni ale Portugaliei, întrucât japonezii, nu-şi închipuiseră că mai rămăseseră la hotel. Interogarea separată a celui de-al doilea prizonier nu le oferi amănunte suplimentare ci avură darul de-a le confirma pe primele. Stilwell adusese între timp un formular de vânzare-cumpărare a maşinii japonezilor, şi după ce-i deposedă de toată valuta forte pe care o aveau asupra lor le „cumpără” maşina, plătindu-le o sumă destul de apropiată de valoarea maşinii din proprii lor bani. Desigur în prezenţa inspectorului Cardoso, chemat la faţa locului şi cu

semnăturile de rigoare ale niponilor. În felul acesta le mai rămâneau bani să se reîntoarcă după ce-şi vor fi ispăşit pedeapsa, aşa cum îi asigurase solemn Cardoso. Asupra acestui ultim amănunt prietenii noştri aveau îndoieli. Deşi depuseseră plângeri penale pentru tentativă de răpire şi asasinat şi oamenii fuseseră luaţi în custodie, până la condamnarea definitivă mai trebuiau să aştepte. Urma un proces, iar ei nu aveau de gând să aştepte pentru a depune în calitate de martori.

În sfârşit Cardoso, după ce dădu de jos un telefon scurt la secţie aşteptă duba în care câţiva dintre agenţii săi, îi transportară pe cei doi niponi după ce le puseseră în locul sforii cu care-l legase Sam cătuşe de oţel reale, chiar din patria sa, patent MADE ÎN USA.

Capitolul 3
Zborul

— Ce naiba vrei să facem cu două maşini, Ron? îl întrebă Sam uimit, pe pilotul englez.

— Păi tot n-ai înţeles Sam? Vreau să te împroprietăresc! Cum bunul Sam rămase cu gura căscată la o asemenea afirmaţie, Stilwell nu întârzie în a-l lămuri.

— Sam eşti de acord, că trebuie să spălăm putina cât mai repede de pe meleagurile astea însorite ale Portugaliei?

— Absolut de acord.

— Ei vezi! Pe jos, sau cu maşina?

— Ce întrebare e asta? Fireşte, cu maşina.

— Păi atunci, nu ţi se pare că două maşini fac mai mult decât una?

— Fac mai mult, dar nu ne sporesc viteza, îl lămuri doct Sam.

— Greşit Sam, ne-o sporesc, şi ştii de ce?

— Să fiu al naibii dacă ştiu.

— Pentru că îţi lipseşte ansamblul Sam. Eu nu mă refer la o maşină pe patru roţi, rutieră cum s-ar zice ci la una aeriană.

Din nou rămase bunul Sam cu gura căscată pe care până la urmă uită s-o mai închidă. În sfârşit venise momentul ca Stilwell să scoată pisica din sac şi să le expună planul său. Era vorba de a-şi lua bilete de avion,

sau dacă nu s-o putea altfel chiar să închirieze special vreunul, pentru a traversa pe calea aerului Atlanticul până pe coasta americană. Pentru asta aveau nevoie de bani, şi maşina niponilor de mare valoare odată vândută le-ar oferi această oportunitate, unde mai pui că le-ar răpi şi singurul mijloc al acestora de deplasare. Pentru asta va trebui fireşte să se deplaseze la Lisabona de care nu-i despărţeau mai mult decât 250 de kilometri. Bill şi Sam fură câştigaţi imediat de această rezolvare ingenioasă a problemei întrucât nu mai erau nevoiţi să aştepte la discreţia unei nave care nici aşa nu-i va duce atât de repede pe cât ar fi dori-o pe coasta americană.

— Fetele vor fi încântate să afle de noul nostru periplu aerian, declară Bill.

— De asta nu sunt atât de sigur, îi potoli entuziasmul Stilwell. Totuşi e cea mai bună soluţie în condiţiile de faţă.

Bill se duse dincolo să le împărtăşească fetelor vestea, iar Stilwell coborî pentru a pregăti de îndată ambele maşini pentru drum.

— Thea şi Iwana, împachetarea! Plecăm! le soma Bill de îndată ce intră în apartamentul cu numărul 266.

— Unde? Am putea afla şi noi Bill? îl interpelă prompt sora sa Thea.

— Desigur, nu-i niciun secret în asta. America, oriunde pe coastă şi de acolo, Canada. Sau nu-i în regulă Thea?

— Bine dar ai spus că cea mai devreme cursă este abia peste o săptămână.

— Tocmai de aceea, plecăm azi, via Lisabona.

— Crezi că de acolo vei putea găsi mai repede un vapor, Bill?

— Dar cine ţi-a spus de vapor? Plecăm pe calea aerului. La auzul unei asemenea veşti năstruşnice, cele două prietene rămaseră uluite. Ce-i drept la un astfel de mijloc de locomoţie nu se gândiseră. Dar la urma urmei nu se aflau cu toţii în plin secol XX? În definitiv de ce nu s-ar deplasa cu mijloacele de locomoţie adecvate ale acestui

secol. Thea şi Iwana jubilară îmbrăţişându-se. Se şi vedeau în aer apropiindu-se mai repede decât oricând de ţelul visat, scăpate pentru totdeauna de teroarea japonezilor. Bill le lăsă să se pregătească înapoindu-se în apartamentul lor pentru a-şi împacheta puţinele lucruri care-i aparţineau. De-abia terminase cu corvoada asta că Stilwell se şi înapoiase, înmânându-i 3000 de dolari.

— I-am găsit în Lincolnul niponilor. Ar fi mai bine să-i păstrezi pentru eventualele bilete de călătorie.

— Eu cred că ţi s-ar cuveni ţie, Ron.

Până-acum ai fost mai mult decât galant cu noi din punct de vedere pecuniar şi… englezul se mulţumi să zâmbească enigmatic, adăugând:

— *Nevermind me*! (Nu ţine cont de asta). În ceea ce mă priveşte am mai mult decât îmi trebuie momentan. Ăştia ţine-i la tine altfel o să-i smulgi cu cleştele de la economul Sam.

— Asta cam aşa e, dar Sam o face pentru noi toţi. A suferit din cauza lipsei banilor probabil mai mult oricine şi de-aceea îi preţuieşte atâta.

Între timp se reîntoarse şi Sam care mersese să facă plinul pentru ambele autovehicule.

— E-n ordine Sam? se interesă englezul.

— E ok boss, putem decola oricând.

— În cel mult trei ore dacă şoseaua este bună suntem în capitală. Tu vei conduce Lincolnul Sam. Bill mi-a spus că eşti un împătimit al volanului. Asta pe lângă multe alte calităţi.

— Aşa a spus, bunul Bill? Păi în acest caz o să-mi dau toată silinţa să nu-l dezamăgesc. În decurs de 10 minute au fost gata cu toate pregătirile.

Bill coborî la parter să plătească dar funcţionarul de la recepţie declară că patronul hotelului, don Alonso îi dăduse instrucţiuni severe să nu primească ni ci un ban. În sfârşit după ce şi-au luat rămas bun de la personalul de serviciu şi fireşte don Alonso, cu toţii au fost gata de

plecare. Bill cu fetele se urcară în limuzina lui Stilwell, iar bagajele au fost depuse în Lincolnul pe care urma să-l conducă Sam. Acum traseul ducea constant înspre nord. Au trecut în goană, lăsând în stânga lor oraşele Albufeira şi Silves, ceea ce-l făcu pe Stilwell care se afla la volan să constate:

— Iată, în ceva mai puţin de o jumătate de oră am parcurs cei 46 de kilometri care ne despărţeau de Albufeira. Dacă mergem tot aşa în trei ore şi jumătate suntem la Lisabona.

Şi Lincolnul condus de Sam se ţinea bine, fiind o maşină solidă şi rapidă iar la rândul lui, Sam, pentru a-şi etala abilităţile conducea c-o mână de maestru. Pe la ora 5 după-amiaza îşi făcură intrarea în aeroportul oraşului, unde Stilwell însoţit de către Sam se repeziră de îndată să se intereseze de cursele aeriene. Cele două autovehicule rămăseseră în grija lui Sam şi a fetelor. Din păcate nici aici nu avură succes, repetându-se la o scară mai mică episodul din port.

— Senores, chiar azi de dimineaţă am avut o cursă spre New York, acum va trebui să aşteptaţi trei zile.

— *Damned*! scrâşni englezul, alte curse spre coasta americană nu aveţi?

— Nimic în mai puţin de trei zile, dar vorbiţi cu senor Carvalho, dânsul ştie mai bine.

— Unde-l putem găsi pe acest domn? se interesă repede Bill.

— E uşor de găsit senores, lucrează la tumul de control al aeroportului, din minut în minut trebuie să apară, fiindcă i-a sosit schimbul, dacă binevoiţi să aşteptaţi.

— Desigur, ce ne rămâne altceva de făcut?

Senor Carvalho, apăru prompt după trecerea a nici cinci minute. La recomandarea funcţionarului de la ghişeu omul acceptă să stea de vorbă cu cei doi noi sosiţi.

— Cu ce vă pot fi de folos senores? întrebă omul politicos, un tip la vreo 40 de ani solid şi bine făcut

întocmai turnului de control pe care-l deservea. Bill şi apoi Ron, îi prezentară problema arzătoare care-i presa.

— Bine, dar nu v-a spus funcţionarul nostru că proxima cursă pleacă abia peste câteva zile?

— Asta da, dar a sugerat că poate ne veţi putea ajuta.

— În ce fel senores? zâmbi noul venit. Nu pot urgenta plecarea noii curse oricât aş dori-o, sper că nu vă referiţi la asta? continuă omul să zâmbească la aparenta naivitate a celor doi.

— Fireşte că nu. Noi ne gândeam dacă nu am putea închiria un avion privat până la coasta americană.

— Glumiţi senores? Ştiţi cât ar costa?

— În cazul nostru fiind vorba de o urgenţă nu se mai pune problema banilor.

— Chiar şi aşa, cu greu am putea găsi un pilot disponibil. Cel mult unul retras la pensie, dar v-aţi încredinţa vieţile unui asemenea om. Sunt totuşi peste trei mii de mile sau dacă preferaţi în kilometri, peste 5400.

— Ştim toate astea dar la urma urmei ne putem dispensa de pilot.

— Cum aşa? Eu însumi sunt pilot, sau am fost cel puţin în RAF.

Omul începu să-i privească pe cei doi prieteni c-o uimire crescândă, de parcă acum i-ar fi descoperit pentru prima oară. Rămase la început pe gânduri, după care se exprimă, destul de şovăielnic.

— Dacă-i pe-aşa poate ar fi ceva. Dar să ştiţi, nu merge cu închiriatul, întrucât nimeni nu va accepta să vă încredinţeze aparatul fără pilot, doar pe cuvânt că-l veţi înapoia.

— Nici nu pretindem aşa ceva.

— Atunci cum? făcu uimit Carvalho.

— Îl cumpărăm!

De data asta nu numai Carvalho dar şi Bill rămase cu gura căscată. Auzi acolo: să cumpere un avion!

— Vorbiţi serios senores?

— Senor Carvalho, crezi că ne arde de glume?

— Aşteptaţi-mă aici trebuie să dau un telefon. După ce Carvalho dispăru în incinta aeroportului, Bill fu acela care luă cuvântul.

— Ce-ai făcut Ron? De unde iei banii cu care să cumperi avionul?

— Uiţi că avem cele două maşini de care ne putem dispensa?

— Doar una, Lincolnul niponilor, cealaltă îţi aparţine.

— O scot la vânzare.

— Şi cum te mai reîntorci în Spania?

— Ţi-am spus eu vreodată că vreau să mă reîntorc? Vă însoţesc în Statele Unite. Lui Bill pur şi simplu nu-i venea să creadă. Pornise mereu de la prezumţia că Stilwell dorea să se reîntoarcă în Spania de unde urma să plece în patrie.

— Ron, sunt complet copleşit. Dacă într-adevăr asta vrei să faci, atunci crede-mă, mi-ai produs o mare bucurie.

Discuţia dintre cei doi prieteni a trebui să se oprească aici, fiindcă reapăruse Carvalho. Omul avea o mină mulţumită şi se putea prevedea că după atâtea ghinioane le aduce şi o veste bună. Aşa aşi fost.

— Senores, se întâmplă să aveţi noroc. Senor Santiago, cu care am vorbit e dispus să vă vândă aparatul. Putem merge chiar acum, şi dacă încheiaţi tranzacţia, mâine de dimineaţă puteţi decola.

— Ne bucură veştile senor Carvalho, şi vom ştii să-ţi fim recunoscători. Unde păstrează senor Santiago, avionul?

— E chiar aici în hangar, gata pregătit oricând pentru decolare. De obicei îl închiriază, pentru mici deplasări în ţară, dar acum e dispus să-l vândă.

— L-am putea vedea? se interesă Ron, care cu simţul practic care-l caracteriza, nu dorea să târguiască pielea

ursului din pădure.

— Fireşte senores. Dacă tot e să daţi o groază de bani, măcar să ştiţi pe ce-i daţi.

Carvalho, îi conduse la unul din hangarele situate pe dreapta pistei de decolare, deschise uşa, după care trase husa de pe unul dintre aparatele de zbor aliniate acolo.

— Deci ăsta e avionul? se interesă Bill, care ce-i drept nu mai văzuse multe avioane la viaţa lui.

— Ăsta e şi pot spune că este un aparat pe cinste. E de cursă lungă, deşi n-a mai făcut astfel de curse în ultima vreme. Vă poate duce în America, dar fireşte că va trebui să faceţi mai multe escale, lăudă aparatul intermediarul Carvalho.

— Autonomia? se informă Stilwell.

— 2000 de kilometri.

— Aşadar trei escale, cea mai răsăriteană dintre insulele Azore, Corner, şi poate Bermuda, murmură ca pentru sine, Stilwell.

— Sigur senor. Plinul îl puteţi face la sol pentru întreaga rută. Vă convine?

— Cu siguranţă aparatul nu e nou dar poate servi scopurilor noastre. Să mergem acum şi să negociem şi cu senor Santiago, se declară mulţumit Stilwell. Era de la sine înţeles că în această problemă a zborului el era expertul. S- au întors însoţiţi de către Carvalho, şi-au pornit-o cu toţii la reşedinţa proprietarului, senor Carlos Santiago.

Acesta un moşneguţ trecut bine de 70 de ani cu părul complet alb, dar cu o îndrăzneaţă mustaţă gen husar, îi primi pe musafirii săi, în cea mai spaţioasă încăpere a locuinţei sale, purtându-se foarte galant şi ceremonios cu doamnele. Bill îl suspecta că acesta fusese un mare Casanova la vremea sa judecând după privirile admirative pe care le arunca surorii sale şi prietenei ei, rusoaica Barrowa. Probabil că şi în tinereţe nu întâlnise prea multe femei de calibrul acestora, adică două

frumuseţi blonde, autentice, negocierile au început imediat şi s-au încheiat destul de repede.

— Senoritas şi senores, începu amfitrionul lor, doar vârsta şi lipsa de perspectivă, în acest an de criză mă obligă să-mi vând aparatul la care ţin foarte mult.

Desigur închirierea lui mi-ar mai putea aduce bani frumoşi dar trebuie să fiu sincer şi să admit că mi-ar da şi suficiente bătăi de cap, pe de altă parte nici contractele de închiriere nu mai sunt ce-au fost. Într-un cuvânt cât oferiţi?

— Cât cereţi dumneavoastră, senor Santiago? Nu uitaţi, aparatul este bun încă, nu-i vorbă, dar aparţine generaţiei trecute şi nu mai are viitor. Noi vrem să-l folosim doar pentru o singură deplasare, luă iniţiativa negocierilor Stilwell. Deci spun şi eu într-un cuvânt sau o cifră, dacă vreţi, cât cereţi?

Proprietarul avionului îşi compuse acum o mină serioasă, aruncă o privire încurcată înspre Carvalho, apoi una furişă, înspre cele două senoritas, înainte de-a se pronunţa.

— 20.000 de dolari senores.

Stilwell lăsă să-i scape un fluierat de parc-ar fi fost surprins.

— E mult senor.

— Dar atunci cât oferiţi dumneavoastră?

— Uite ce e senor santiago, cu atâţia bani nu umblăm la noi. Avem însă de oferit altceva. Avem două limuzine americane hipermoderne, afară, pe care vi le-am putea ceda la schimb. O facem doar pentru că noi nu mai avem nevoie de ele. Dumneavoastră aveţi timp şi le puteţi vinde aici, în Lisabona pe o valoare foarte apropiată de preţul cerut. Avem la noi documentele maşinilor şi le puteţi examina chiar în curtea dumneavoastră.

— Da, le-am văzut, ce-i drept cam superficial, dar reprezintă un risc totuşi. Dacă nu-mi reuşeşte vânzarea şi-n loc de proprietar de avion, devin de maşini, ceea ce

drept să spun nu-mi surâde. Aş înlocui o grijă cu alta.

— Maşinile se vând mai uşor, senor Santiago. Încă 5000 de dolari pe deasupra ar fi o compensaţie suficientă, pentru riscul pe care spuneţi că vi-l asumaţi?

— Atunci ar fi senor, capitulă bătrânelul şi se bătu palma.

La sugestia lui senor santiago, senores şi senoritas urmau să fie oaspeţii săi până a doua zi în zori când urmau să decoleze. Senor Carvalho le promise să fie mâine în zori de ziuă la hangar pentru a le livra avionul.

* * *

Se aflau deja de o oră în aer, cu Stilwell bine înţeles în carlingă pe post de pilot, motorul aparatul torcea ca un pisoiaş la căldură şi deocamdată totul părea în regulă, panorama era minunată şi razele astrului zilei victorios de-abia începuseră să poleiască în roşu aripile avionului, cât despre aparatul însuşi încă în seara pe care o petrecuseră ca oaspeţii ai domnului Santiago, Stilwell le împărtăşise prietenilor săi câteva din caracteristicile aparatului, era vorba de un model uşor îmbunătăţit al vechiului avion HE Blitz (Heinkel, Blitz-fulger), folosit de Lufthansa în anii ’30. La rândul său Lufthansa copiase modelul american Lockheed Model 9 Orion cu patru locuri, ca avion de transport, iniţial poştal, acesta fusese folosit ca prototip pentru mai modemele Heinkel He 112 iniţial proiectat ca şi avion de vânătoare. În ultima vreme în Germania apăruseră Focke Wulf şi Messwerschmidt, ceea ce făcuse ca şi modemele Heikel, la vremea lor să fie uzate moral, putea atinge o viteză de 400 de kilometri la altitudinea de 4000 de metri.

— Nu s-au produs mai mult de 100 de aparate monoplan, ca acesta, care au fost livrate în Spania şi Portugalia, deci prieteni, aproape că zburăm pe-un

unicat, îşi încheie Stilwell, expunerea.

— Nu-mi pasă nici dacă am zbura pe-un *flying saucer* (farfurie zburătoare) atât timp cât mă duce în patria unchiului Sam, făcu Sam pe mucalitul, parafrazându-şi numele.

— În câtă vreme estimezi că vom fi ajuns la coasta americană, Ron?

— La viteza maximă de 400 de kilometri, în vreo 15 ore. Ţinând cont de escale, şi eventuale intemperii poate că în 24 de ore. Oricum va trebui să mai şi dormim.

Cele două fete înghesuite între Sam şi Bill cerură să se schimbe locurile plasându-se la cele două extreme ale băncuţei pasagerilor. Acum, nu se mai săturau să privească pe hublourile aparatului splendoarea panoramei care se desfăşură sub ei. Se bucurau de o luminozitate perfectă şi niciun nor nu păta albastrul infinit al bolţii. Erau aidoma unui punct suspendat între două imensităţi de culoare apropiată, şi doar undeva departe se vedeau cât un degetar contururile vreunui vas transatlantic, mai mult ghicit din fuioarele de fum care păreau a se ridica înspre înalturi. Din când în când apăreau parcă din neant parcele minuscule de cele mai multe ori, de grădini înverzite care nu puteau fi decât insuliţele presărate haotic de-a lungul marelui ocean. Alteori aglomerarea atâtor insule şi insuliţe a vreunui arhipelag crea impresia unor maghernițe cu acoperişurile vopsite în verde sau mahalalei unui mare oraş, care refuza totuşi să se arate în toată splendoarea sa. Exclamaţiile de admiraţie şi încântare ieşeau frecvent de pe buzele acestor două fete care poate nu mai avuseseră prilejul până acum niciodată în viaţa lor să admire de la o asemenea altitudine pământul tem la Terrei pe care până atunci călcaseră.

— Ei vezi, Thea, camarazii o auziră exclamând pe Iwana Barrowa, cred că mi-am greşit meseria, aviatoare ar fi trebui să mă fac.

— Un fel de Amelia Earhart, nu? o persiflă Sam.

Eroina zborului peste Pacific.

— Unde a şi dispărut cura se ştie, la 2 iuie 1937, îi continuă ideea Bill. Pe cât e de frumoasă meseria de pilot pe atât e de periculoasă.

— Năzuinţele, visele mari, cer sacrificii mari, o sprijini pe prietena ei, Thea. Uite, nu mai departe, la eroina la zi, a Germaniei, Hanna Reitsch, care…

Discuţia, fu întrerupă de Stilwell, care remarcă cu o notă de îngrijorare în glas:

— Prieteni, mă tem că nu va fi totul numai lapte şi miere. Bine ar fi să mă înşel, dar dinspre nord se pare că vom avea furtună. Dacă nu se va putea altfel va trebui să ne abatem de la traseu, luând-o spre sud ceea ce va lungi durata călătoriei noastre.

— Tu ştii mai bine, Ron, tu eşti maestrul. Dac-ar fi după mine aş spune că totul e-n regulă, declară Bill, cu intenţia clară de-a nu le alarma pe fete.

Ar fi fost şi păcat să le tulbure starea euforică a Edenului aerian în care acestea se pare că plonjaseră.

În sinea lui, Bill era convins că Stilwell ştie ce spune. Nu dură mai mult decât vreo 10 minute când de jos, dinspre valurile încreţite ale oceanului prinse să se ridice un abur uşor, care le învălui aparatul de zbor plasându-i într-o ceaţă care începuse să se îngroaşe treptat. De asemenea de sus, începuseră să apară la început în doze răzleţe apoi frecvenţa acestora crescuse, perdele de nori care micşorară vizibilitatea în interiorul avionului ceea ce-l determină pe Stilwell să urce cu încă o mie de metri, la această altitudine părură să fi ieşit biruitori întrucât razele strălucitoare ale astrului zilei străpunseră norii, salutându-le izbânda. Cât fusese aceasta de precară se dovedi după alte 10 minute când ceaţa deasă de dedesubt şi norii prinseră să-i învăluie din nou. Încă odată ţâşni în sus pasărea măiastră condusă de mâna sigură a pilotului englez, dar această nouă opintire îşi avu

consecinţele sale. În interiorul aparatului se răci considerabil, pasagerii se strânseră involuntar unii în alţii, dar ceea ce era mai rău de-abia urmă să vină. Deşi ceaţa şi norii părură să rămână dedesubt, cu toţii începuseră să acuze sincope în respiraţie. Motorul duduia din răsputeri şi-acum primele zvâcnituri ale aparatului în luptă cu rafalele de vânt venite din faţă le dădură tuturor fiori. Şi iarăşi ceaţa, şi norii acaparaseră aparatul care începuse să fie zguduit ca în chinurile facerii. Stilwell le strigă tuturor peste umăr.

— Încerc să schimb direcţia, şi-o să merg paralel cu sensul furtunii, nu trecuse un minut şi din nou răsună glasul lui Stilwell, care parcă glăsuia ca pentru sine.

— *Damned*, s-a frânt acul busolei. De-acum va trebui să navigăm la întâmplare, şi în caz de forţă majoră să aterizăm, mai repede decât ne-am fi dorit-o.

Uşor de spus, greu de făcut. Vor găsi oare la timp vreo insulă, pe care Stilwell să încerce să aşeze cât mai lin aparatul? Sau, poate că prietenilor noştri le va fi dat după această perpetuă luptă cu vitregiile sorţii potrivnice să-şi găsească în sfârşit liniştea în apele răvăşite de furtună a Atlanticului?

Fiecare volum
cuprinde o povestire completă !

În numărul următor:

ESCALĂ FORŢATĂ